

[Geert-Jørgensen.]

løse gennem dette Lovforslag, fører jo heller ikke de arbejdsløse op over Sultegrænsen. Det er det vigtigste Spørgsmaal, og det er det Spørgsmaal, som i hvert Tilfælde beskæftiger os indenfor Retsforbundet.

Den højtærede Socialminister maner alvorligt til Samarbejde. Det lyder ogsaa meget kønt, men jeg tænker nu for øvrigt ikke, han i den Forbindelse har tænkt paa os Retsforbundsfolk, men nærmest paa de 4 store, saakaldt mægtige Partier, som nu betyder noget. For vi er ganske klar over, at vi talmæssigt ingenting betyder her i Tinget, ikke for Øjeblikket, saa jeg tænker nu ikke, man har regnet med os. . . . . (*Socialministeren* [Steincke]: Jo!). Men har den højtærede Socialminister, der nu siger „jo“, har han regnet med os, saa spørger vi: Paa hvilket Grundlag kan der da være Tale om et Samarbejde? Der maa dog være et ganske bestemt Grundlag for et Samarbejde.

Jeg spørger da: Er der Grundlag for et Samarbejde mellem den højtærede Socialminister og Danmarks Retsforbund? Og naar jeg spørger: Hvad er det for Grundideer, den højtærede Socialminister og hans Parti bygger paa? saa er det vel ikke helt galt, naar jeg siger, at den Grundidé, der bærer den nuværende Regering, og for øvrigt adskillige andre Partier i dette høje Ting, og for hvilken de arbejder, det er at forøge Statsindgrebene, hvad ikke mindst den sidste Lov af 30. Januar minder om . . .

Formanden: Jeg vil henstille til det ærede Medlem at holde sig til Lovforslaget og ikke fordybe sig i Spørgsmaal, der ligger langt udenfor det, der foreligger.

Geert-Jørgensen: Jeg skal selvfølgelig holde mig til det Forslag, der foreligger, og til den højtærede Socialministers Forelæggelsestale, i hvilken han bl. a. manede det høje Ting til Samarbejde. Vi fra vor Side skulde ikke have noget imod et saadant Samarbejde, hvis der virkelig var en fælles Grundidé, men Grundideerne er jo her saa forskellige, idet den højtærede Socialminister i høj Grad ser paa Hjælpen i dette Forslag og i lignende Forslag om Hjælp til arbejdsløse, medens vi derimod nok ser paa det som en Hjælp i Øjeblikket til de nuværende arbejdsløse, men i Virkeligheden slet ikke som nogen Hjælp, fordi den kun bidrager til at skabe forøget Arbejdsløshed. Den Blindgade er vi inde i, den kommer vi ikke ud af, og derfor maa

min lille Gruppe ganske simpelt sige: Dette her holder vi os udenfor. Vi vil ikke bære Ansvar for mere Understøttelseslovgivning, der kun skaber forøget Arbejdsløshed; vi vil paa den anden Side ikke stemme imod, at Mennesker her bliver hjulpet. Vi maa derfor lade denne Sag ligge.

Den højtærede Socialminister beklagede til Slut i sin Forelæggelsestale den Arbejdssituation, der foreligger, navnlig Faren for Arbejdsstandsning. Jeg vil gerne understrege denne Beklagelse og sige, at vi fra vor Side beklager lige saa meget denne Situation, og vi vil gerne slutte os til den højtærede Socialministers Udtalelse: Stik Sværdet i Skeden. Det er ikke Tider til at føre Krig, Tiderne er saa alvorlige, at vi fra vor Side maa se paa en Arbejdskrig som en Forbrydelse imod det Land og det Folk, der nu en Gang er blevet vort. Og vi retter ogsaa denne Anmodning det samme Sted hen, som den højtærede Socialminister tænkte paa, naar vi siger: Stik Sværdet i Skeden og hold Fred, og lad os fortsat have Arbejdsfred og Arbejdsro i dette Land.

Formanden: Jeg skal her afbryde Forhandlingerne om denne Sag og gaa over til den sidste Sag paa Dagsordenen, nemlig:

Første Behandling af Forslag til Lov om Fortrinsret i Høsten for Aaret 1932 for Gæld, der stiftes af Ejere og Brugere af Landbrugsejendomme til Anskaffelse af Saasæd, Frø og Kunstgødning.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 5825; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 2964).

Sagen sættes til Forhandling.

Larsen (Bjerre): Det foreliggende Lovforslag er fremkommet paa Grund af den for Landbruget forhaandenværende vanskelige Situation. Det kan nemlig befrygtes, at mange Landmænd nu til Foraaret kan være i den Situation ikke at have det nødvendige Sædekorn og det nødvendige Frø til Markernes Besaaing, hvilket vil virke ganske ødelæggende baade for den enkelte og for hele Samfundet. Fremdeles vil det være af stor Betydning, om der for Kunstgødningens Vedkommende kunde træffes Foranstaltninger, saaledes at der om muligt blev anvendt Kunstgødning i omtrent samme Omfang som hidtil. Da det netop under de for Øjeblikket herskende Forhold vil være af stor Betydning